

Warszawa, 25 marca 2019 roku

KAZIMIERZ KARDYNAŁ NYCZ
METROPOLITA WARSZAWSKI

SŁOWO ARCYBISKUPA WARSZAWSKIEGO NA XII ŚWIĘTO DZIĘKCZYNIENIA

Umiłowani Bracia i Siostry!

W dzisiejszą niedzielę Kościół obchodzi Uroczystość Wniebowstąpienia Pańskiego. Słyszemy słowa Zbawiciela: „Idźcie na cały świat i głoscie Ewangelię wszelkiemu stworzeniu” (Mk 16,15-20). To są słowa, które Jezus kieruje do każdego z nas. Mamy być świadkami tego, co wydarzyło się w Jerozolimie w czasie Paschy. Mamy głosić Chrystusa, który umarł i zmartwychwstał dla naszego zbawienia. To jest misja całego Kościoła, to jest powołanie każdego chrześcijanina. Kościół potrzebuje dzisiaj pasterzy, potrzebuje misjonarzy i apostołów. Najbardziej jednak potrzebuje autentycznych świadków Chrystusa i Ewangelii, którzy Ewangelię głoszą nie tylko słowem, ale przede wszystkim swoim codziennym życiem. Do takiego świadectwa wszyscy jesteśmy wezwani – chrześcijanie świeccy i duchowni. Na współczesne pytanie ludzi o sens życia, o Kościół, na dzisiejsze wątpliwości i czasem zgorszenia, nie ma innej odpowiedzi, jak jednoznaczne i radykalne świadectwo życia wszystkich ochrzczonych, bierzmowanych, wyświęconych, konsekrowanych, żyjących w rodzinach i zaangażowanych w przemianę świata.

Bóg daje Kościołowi, także we współczesnych czasach, przewodników i orędowników, którzy są jasnym przykładem świadectwa ewangelicznego. Są to święci i błogosławieni. Są to także wspaniali świadkowie wiary, którzy żyją obok nas – święci małżonkowie, wspaniali rodzice, ludzie różnych powołań i zawodów. Trzeba ich tylko zobaczyć, trzeba do nich dołączyć. To jest przecież nasze powołanie do zbawienia, powołanie do świętości.

W Warszawie, w Świątyni Opatrzności zbudowanej jako Wotum Narodu, dziękujemy Bożej Opatrzności za wszystko, co wielkie i piękne w życiu naszego kraju, w życiu każdego człowieka, każdego pielgrzyma. Zawieramy też Bogu, przez wstawiennictwo świętych, Kościół, Ojczyznę i indywidualne życie wszystkich, którzy Polskę stanowią. Czynimy to codziennie modląc się i dziękując za wszystkich, szczególnie za darczyńców.

W tegorocznym Świącie Dziękczynienia pragniemy tę modlitwę dziękczynienia i zawierzenia rozszerzyć na cały Kościół w Polsce i poświęcić ją dwóm wielkim pasterzom Kościoła w ostatnim stuleciu – św. Janowi Pawłowi II i Słudze Bożemu kardynałowi Stefanowi Wyszyńskiemu. Okazją szczególną jest 40. rocznica pierwszej pielgrzymki do Ojczyzny w czerwcu 1979 roku.

Zapamiętaliśmy ją jako wielkie przesłanie do Kościoła i Polski umacniające naszą wiarę, nadzieję i miłość, ale także jako wielkie wołanie o wierność Bogu, Kościołowi i Ojczyźnie. Do dziś, starsze pokolenie przypomina sobie, a młode uczy się tych ważnych słów, jakie Ojciec Święty wypowiedział w Warszawie, w Częstochowie, Gnieźnie i Krakowie. Żeby wspomnieć tylko wezwanie: „Niech zstąpi Duch Twój i odnowi oblicze ziemi”, a także słowa: „Musicie być mocni mocą wiary, nadziei i miłości, abyście od Chrystusa nigdy nie odstąpili”(Kraków, 10.06.1979).

Okazją do szczególnego dziękczynienia za Prymasa Tysiąclecia jest, jak ufam, bliska beatyfikacja Sługi Bożego Kardynała Wyszyńskiego oraz ścisły związek tych wielkich postaci. Mówił o tym wzruszająco w dniu inauguracji swojego pontyfikatu Jan Paweł II: „Czcigodny i Umiłowany Księżu Prymasie! Pozwól, że powiem po prostu, co myślę. Nie byłoby na Stolicy Piotrowej tego Papieża Polaka, gdyby nie było Twojej wiary, niecofającej się przed więzieniem i cierpieniem, Twojej heroicznej nadziei, Twojego zawierzenia bez reszty Matce Kościoła, gdyby nie było Jasnej Góry i tego całego okresu dziejów Kościoła w Ojczyźnie naszej, które związane są z Twoim biskupim i prymasowskim posługiwaniem”(Watykan, 23.10.1978).

Bracia i Siostry!

Dziś, w całej Polsce dziękujemy za tych obu świętych pasterzy. Ich dzieło jest wielkie dla Polski, Kościoła i świata. Ich nauczanie i świadectwo życia jest niezwykle aktualne. Takich pasterzy nam dzisiaj pilnie potrzeba. Idziemy do nich jako do naszych orędowników.

W tegorocznym Świącie Dziękczynienia wspominamy także inne rocznice przypadające w roku 2019, między innymi 30-lecie odzyskania wolności, 4. czerwca 1989 roku. Wydarzenie, które byłoby niemożliwe bez ofiary i wysiłku wielu ludzi, w tym papieża Jana Pawła II. Dziękujemy także za 20-lecie pielgrzymki z 1999 roku, w czasie której Ojciec Święty beatyfikował 108 polskich męczenników. Za to wszystko chcemy nieustannie dziękować.

Na zakończenie pragnę z całego serca podziękować za włączenie się w obchody kolejnego Świąta Dziękczynienia. Dziękując za posługę wielkich pasterzy Kościoła i za waszą duchową łączność ze Świątynią Opatrzności, wyrażam również serdeczną wdzięczność za ogromną pomoc wielu ludzi w jej zbudowaniu, a obecnie w upiększaniu. Z całego serca proszę – nie zapominajcie o polskim wotum dziękczynienia i zawierzenia. Wszystkim z serca błogosławię.

Kazimierz Kardynał Nycz

† Kazimierz Kardynał Nycz

Arceybiskup Metropolita Warszawski

AKT DZIĘKCZYNIENIA I ZAWIERZENIA OPATRZNOŚCI BOŻEJ

Boże naszych ojców.

Boże Patriarchów i Proroków, Apostołów i Męczenników.

Boże wszystkich świętych.

Dziękuję Ci za Twoją miłosierną miłość, która nigdy się nie nuży i nie zniechęca.

Dziękuję za to, że w Jezusie obiecałeś być z nami przez wszystkie dni – aż do skończenia świata.

Dziękuję za to, że w Matce Twojego Syna dałeś Kościołowi Matkę.

Dziękuję za to, że byłeś ze mną w radosnych i trudnych chwilach mego życia.

Dziękuję za to, że w Twoich świętych dałeś mi opatrnościowych przewodników na drodze do świętości.

Boże pełen majestatu i miłosierdzia, Tobie oddaję moje trudne dziś i tajemnicze jutro.

Twojej Opatrzności zawierzam siebie – część Twojego Kościoła – abym był solą ziemi, w prostocie żyjąc Ewangelią, był świadkiem prawdy, która wyzwala.

Zawierzam Ci siebie, bym nie bał się przyjąć powołania do pójścia za Chrystusem na każdej drodze życia. Bym niosąc mój krzyż zachował ufność, że na mojej drodze krzyżowej nie jestem sam.

Zawierzam Ci moją rodzinę, by była silna wiarą i bogata w miłość, która nie szuka swego, nie unosi się gniewem, nie pamięta złego; która wszystko znosi i wszystko przetrzyma.

Zawierzam wszystko i z serca wołam: Opiekuj się mną, Opatrzności nasza!

Boże przedwieczny. Do Ciebie należy czas i wieczność.

Powierzam Twojej Opatrzności losy moje i moich bliskich.

Nie opuszczaj nas – nawet wtedy, gdy my opuszczamy Ciebie.

Prowadź nas – nawet wtedy, gdy nasze drogi nie są Twoimi drogami.

Mów do nas – nawet wtedy, gdy nasze serca są nieskore do słuchania.

Boże w Trójcy Jedyny, Ojczy, Synu i Duchu Święty, bądź uwielbiony teraz i zawsze.

Amen.

Za wiedzą Kurii Metropolitalnej Warszawskiej z dnia 11.12.2013 r.

Nr 4034/D/2013